

virket, og ved derfor at skatte den. Dette lille Forslag, der nu ligger til Vedtagelse, er jo et Fremskridt, det er ubestrideligt. Men ethvert Fremskridt skulde jo gerne være af den Beskaffenhed, at der ingen videre Skavanker kunde hæfte sig ved det, og jeg er en Smule bange for, at der dog er en lille Skavank her, som det muligvis kunde være heldigt at faa Klarhed over, inden vi gaa til den endelige Vedtagelse. Lovforslaget bestemmer nemlig, at en Ejendom, som i Aarenes Løb ved bedre Kultivering eller ved Forbedringer i det hele kommer op over en Værdi af 6000 Kr., kan blive i Kreditforeningen. Har en Laansøger ikke fuldt ud 3,000 Kr. i den og ønsker at faa dem — for saa vidt da Pantet er af den Beskaffenhed, at han kan faa det — kan han faa det. Men det siges, at Pantet skal være det samme. Ved første Behandling blev der talt om Prellerier, som ere forekomne i Aalborg-egnen; de ere maaske ikke slet saa hyppige i de senere Aar, men en Del er der i hvert Fald tilbage endnu, og jeg er maaske en af dem, der er mest udsat derfor, fordi jeg ikke altid har staaet i god Kurs hos Statens tilsynsførende. Imidlertid var det heldigt, om vi kunde faa Lovparagrafferne saaledes affattede eller i hvert Fald saaledes fortolkede, at Statens tilsynsførende og Kreditforeningernes Bestyrelse ikke kunde misforstaa dem. Slutningspunktummet i § 1 siger jo, at en Laansøger kan beholde sit Laan, naar det er det samme Pant. Nu vil jeg tage et Eksempel. En Laansøger har en meget stor Ejendom, vi have mange af dem i den Jurisdiktion, hvor jeg har den Ære at være Taksationsmand, idet de opdyrke Hedeegne. Jeg har saaledes vurderet en Ejendom, der begyndte med at være 2,400 Kr. værd, men hvor jeg ved sidste Taksation kom til 6,000 Kr. Jeg er vis paa, at jeg kan finde enkelte Ejendomme, der nu ere 8,000 Kr. værd, blandt dem, som jeg en Gang har takseret til i hvert Fald under 3,000 Kr. Ved saadanne Ejendomme er det ingen Skade til, at langt borte liggende Jorder kunde sælges bort, og nogle gøre det. Der var det Tilfælde i Efteraaret, at en Mand ønskede at sælge en Del Jord fra, men saaledes at Resten af Jorden blev mere end 6,000 Kr. værd. Da han imidlertid ikke ønskede at komme ud af Kreditforeningen, fraraadede jeg ham at sælge. Nu vil jeg spørge den højtærede Minister: Hvad er Meningen med denne Bestemmelse? Naar man, for at tage et Eksempel, har en Ejendom, der ved Ny-

bygninger og Forbedring af Jorden er naaet op til en Værdi af 7,000 Kr., og denne Mand sælger for 500 Kr. af Jorden, og den, der køber det, ogsaa vil søge Laan, saa er der jo al Sandsynlighed for, at baade den solgte Jord og den tilbageværende Del af Ejendommen begge skulle takseres; det vil muligvis Kreditforeningen forlange. Naar nu den tilbageværende Del takseres til 6,500 Kr., er saa Lovens Mening den, at man kan blive i Foreningen med denne Ejendom til 6,500 Kr.s Værdi eller skal den ud? Jeg har forstaaet det saaledes, at det er Lovforslagets Mening, at denne Mand maatte kunne blive, selv om der var solgt en Del bort af Jorden, og jeg haaber ogsaa, at det er den ærede Ministers Mening, men jeg kunde ønske at høre én offentlig Udtalelse derom. Det kunde maaske afværge nogle af de Prellerier og Haartrækkerier, som kunne gøres anvendelige paa disse Steder; og det vilde være heldigt. Mit Spørgsmaal er altsaa dette: Vil en Ejendom, fra hvilken der bliver solgt mindre Stykker, men som alligevel beholder en Værdi af over 6,000 Kr., for Fremtiden kunne blive i Husmandskreditforeningerne?

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Jeg kan ikke tro andet end, at Bestyrelserne for de bestaaende Husmandskreditforeninger begge ville besvare det ærede Medlems Spørgsmaal bekræftende.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmigt med 64 Stemmer.

Formanden: Sagen vil nu blive tilstillet Landstingets Formand.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Loven af 26de Maj 1868, hvorved Indenrigsministeren bemyndiges til at meddele en ny Kreditforening for Købstadgrundejere i Nørrejylland de i Lov af 20de Juni 1850 §§ 2 og 3 anførte Begyndelser.

(Anden Behandling findes i Tidenden, Sp. 2699).